

NIHAT ZİYALAN

GÜNEŞLE
DAMGALI

♥
CAN

ROMAN

Nihat Ziyalan
GÜNEŞLE
DAMGALI

TÜRK YAZARLARI

© Nihat Ziyalan, Can Sanat Yayınları, 2005

1. basım : 2005

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman
Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Montaj: Mine Sarıkaya
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0473-8

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Nihat Ziyalan
GÜNEŞLE
DAMGALI

ROMAN

CAN YAYINLARI

**NİHAT ZİYALAN'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

KISA PANTOLONLU SEVDA / *roman*

Nurani Yurtgüli'ne

Horoz ötüşü, önce pencere camlarını gagalamış, sonra konacak bir yer aramışçasına odayı dolaşmış, Ezgi'nin yastığında, kulağının dibinde karar kılmıştı.

Yatmadan önce içtiği çayın rengiyle uyuyakalmıştı. Horoz sesine gözlerini açtığında anımsamış, aranmıştı rengi.

Aralıklarla gelen ü-ü-rü-ü-ü'ler eşyalara çarptıkça dökülüyor, eve baskın olan akşamdan kalma kokulara karışıp siniyordu.

Kuştüyü yorgan iyice ısınmış, yatağın içini hamam gibi yapmıştı. Kalçalarını kaldırıp uyluklarını havalandırdı.

Öff deyip yorganı savurunca ayakları dışarı çıktı.

Akşamdan hazırlık yapmıştı: ağda, tırnaklarını boyama.

Pamuk gibi topuklarını birbirine sürterken ayak tırnaklarındaki cilayı hissetti, teniyle kaynaştırırcasına kaydırıp sürtmeyi. Havalandırdığı elini yorganın altına çekti. Elindeki serinlik nemli bacak arasına, kaymak gibi çevresine değince içi ürpertilerle doldu. Kasığına dokunduğunda, ne zamandan beri çişini tuttuğunu anımsadı. Kalktı. Kimonosunu alırken, üstüne kurulmuş Onbir'in, bana ilgi göstereceğine, diyen suratına takıldı bakışı. Şımartmak istercesine pamuşluğunu kucaklayınca pişman oldu. Uzun süre el değmemiş bir kadının istekleri vardı bu kucaklayışta. Duygusunu paylarcasına hırsla çekti kimonoyu. Çıkan hışırtı üzerine, yakınan bir miyav patlamıştı.

“Miyavına başlarım ha!”

Banyoda işini görürken horoz ötmelerini düşündü.

Yoksa kendi mi uyduruyordu? Hayır, hayır, bu kapıcının işi olmalıydı. Köyündeki yaşamı kapıcı dairesine kurma hevesindeydi. Güvercin besliyordu, neden horoz olmasın? Sabahlar renklenecekti, fena mıydı yani? Şimdi merdiven sahanlığına dikilmiş onu bekliyordur,

‘İşin rast gelsin Ezgi Hanım,’ demek için.

‘Şu sigarayı bir türlü bırakamadın Halil, fabrika bacası gibisin.’ Kih kih kih.

‘Haklısın vallahi Ezgi Hanım, bütçemi acayip sarsıyor, ama na’piim?’

‘Bari Malboro içme.’

‘Öbürleri öksürtüyor.’

‘Sanki bu öksürtmüyor.’

Öhö öhö...

‘Allahın belası!’

Kurulandı. Küvete sıcak su doldurup kalın köpüğün altında saklanmak! Hem de bütün gün!

Salona geçerken kimonosundaki ejderha titreşip geriniyordu.

Loş, ne loşu, neredeyse karanlık!

Annesiyle babası her duruşmaya gittiği zamanki gibi, gene dün akşam onda kalmışlardı. Hem de ayrı ayrı odalarda! Peki neredeydi bunlar?

Mutfığa yönelir yönelmez yatak odasındaki çalar saatin zırlamasıyla kasıldı. Zil sesi durduğunda, çözüldü.

Annesi karşıladı.

“Benim Ezgim uyanmış demek!”

Kucaklayıp anaçlığını duyurmak için yaptığı hamlenin içinden geçti. Çıtını çıkarmadan kahvaltılıkla donanmış masadaki yerine oturdu. Annesinin, medet umarcasına kocasının bakışını yakalamak için kıvranmasına üzüldü. Önündeki boş kahve fincanıyla çok ama çok meşguldü babası!

“Sanki yas tutuluyor, perdeler sıkı sıkıya kapalı!”

“Madem öyle, açsaydın kızım,” demedi annesi, sözünü sürdürmesini bekledi.

Ezgi havaya konuşmuştu sanki.

Fincanını doldururken kahvenin koyuluğuna daldı, kaldı öylece.

Yatarken içtiği çay rengini koymuştu uykusuna.

Horoz ötüşü, zil sesi, kahvenin koyuluğu, sıkı sıkıya kapalı perdeler...

Sesine rahat bir ton vermeye çalışarak sordu annesi:

“Ne zamandı?”

“Öğleden sonra.”

“Ha, öyle ya! Akıl mı kaldı bende?”

Sen de bir şeyler söylesene be herif, dercesine ısrarla kocasına baktı. Boşunaydı. Kocasının akli her zamanki gibi başka yerlerdeydi.

Suskun oturuldu.

Canı bir şey yemek istemiyordu Ezgi'nin.

Dördüncü fincanını yudumlarırken, bakışı, annesinin hüzün dolu gözetleyişine yakalandı, uzun uzun süzdüler birbirlerini ve bir şey demeden kalkıp kucaklaştılar.

“Yavrum, karabiberim benim!” Kızından yanıt gelmeyince konuşmasını sürdürdü: “Ucunda ölüm yok ya, gençsin, güzelsin, yarının ne getireceği belli olmaz.”

Bütün gün sarılmış kalabilirlerdi.

Annesi sulugözdü. En küçük bir şey karşısında, koyverirdi. Saçlarını okşaması her zaman içini rahatlatırdı. Başını omzunda bıraktı bir süre.

Onbir, bu hüzünden beni yoksun bırakmayın dercesine, ayaklarına yılışyordu.

“Dün aldığın elbiseyi mi giyeceksin?”

“Hayır, çıplak gideceğim.”

Gülüştüler.

Babasının isteksizdi gülüşü; annesinininkinden uzak, onun gülüşüne, kendi gülüşünün karışmasından sakınırcasına.

“İstersen ben de seninle geleyim?”

Hoppala, bu da nereden çıktı gibisinden iç geçirip susmayı yeğledi Ezgi.

“Yani bugün karar günü de, onun için demiştim. Kardeşini bir arasan iyi olur, sen uyurken telefon etti.”

Babasının sözlerini duymazlıktan geldi. Bugün karar günüymüş!

Annesinin eli hâlâ elindeydi. Salt sıcaklığını duyurma, güç verme değildi bu tutuş, bunların daha ötesinde, başkaca bir şeydi.

Yirmi sekiz yaş nedir ki, sen benim hâlâ küçücük kızımsın. Daha dün emzirmişim gibi. Bir keresinde İhsan Amca'nın Büyükçamlica'daki bağına gitmiştik... Bakla mıydı, bezelye miydi, şimdi tam hatırlamıyorum, silme çiçek açmıştı. Kelebek sürüsü diye çiçekleri uçurmaya kalkışmıştın. Elma ağacından inedin diye sana masal anlatmıştım, sonra da orada uyuyup kalacaksın diye ödüm kopmuştu. Ahh ah, günler ne çabuk geçiyor. Keşke üniversitede kalıp öğretim görevlisi olsaydın. Gittin, o otomobil tamircisiyle evlendin. Otomobil tamircisini garaj sahibi yaptın başımıza. Biraz orospucuk olsaydın, avucundan yedirirdin. Aşk olduktan sonra, görmek istediği gibi görürmüş seni. Darılma ama, bu sözlerine hiçbir zaman kanmadım. Sen üzülünce ben kahroluyorum.

Sanki kendisine bir şey sorulmuş da onu yanıtlıyormuş gibi konuştu Ezgi:

“Artık çok geç. Benim asıl zoruma giden şeyi biliyorsunuz...”

Annesinin yüklediği yükü, içini bir hoş eden duygularla elini çekti.

Yavaş yavaş hazırlanmalıydı.

Biliyordu, her hareketi gözleniyordu. Salt annesi babası tarafından değil, Onbir hazretleri tarafından da.

Giyeceği şeyleri seçerken kendi kendine konuşmaya başladı:

Hava nasıl dışarıda? Karpuz kabuğu denize düştüğüne göre iyi olmalı. Ya karpuz kabuğu denize düşmemiş de bir yerlerde takılıp kalmışsa! Eşeğin aklına karpuz

kabuğu düşürme! Perdeyi açıp baksana! Evet, işim yok da gidip perde açacağım. Hava dünkü gibidir. Günlük güneşlik. Atla vapura, doğru Büyükkada'ya.

Mutfağa doğru bağırdı:

“Boyası, temizliği bitmiş mi?”

“Dün Zekeriya'yı aradım, haftaya hazırmış.”

“Söyledin mi bu yıl kiraya vermiyoruz diye?”

“Biliyor canım, daha önce söylemiştim.”

Bağırarak iyi gelmişti.

Üstündekileri çıkardı.

Tekrar kendi kendine konuşarak kültürefiziğe başladı, memeleri sertleştirme hareketi. Boyun, bel. Biraz yerinde koşma, ısınma. Zaten benim ateşim başıma vurmuş! Hadi hadi kaytarma!

Onbir de hoplayıp zıplayarak ona eşlik etti.

Tamam, bu kadar yeter. Önce şu pamuklu beyaz çorap, yok yok tişört. Nasıl bir tişört? Hah bu olur işte. Her zaman çoraptan başlıyordun, ama alışkanlıklar değişmez mi yani? Evet, işler yolunda gözüküyor.

“Ben gidiyorum!”

“Dur kızım, bir dakika!”

Annesiyle babası yıllardır süregelen sürtüşmeyi aralarına alarak sözde koşarcasına geldiler.

“Ne bu? Pantolon, ceket!”

“Pantolon, ceket değil anne, blucin, mont!”

“Bugün bir tuhafısın kızım!”

“Olmasın mı yani?”

Kendisi yerine salt karısını terslemek için babası yanıtlamıştı.

Bıkmıştı onların bu çocuksu davranışlarından. Tekrar yanaklarına birer öpücük kondurdu.

Tahtaya vurdular.

Tık tık sesi, Ezgi'nin basamakları çınlatan topuklu ayakkabılarının sesine eşlik etti bir süre.

Tırabzanın başında alestaydı Halil.

“İşiniz rast gelsin Ezgi Hanım!”

Yağcılık, cıvıklık hiçbir zaman olmamıştı konuşmasının tonunda. Aileden biri gibi olmaya özen göstermişti hep.

“Sağ olasın Halil. Horozunun adı var mı?”

Kih kih kih!

“Cumhur! Yoksa kızdınız mı küçükhanım?”

“Yanına bir mucmur koysana!”

O ne demek gibisinden şaşkın şaşkın baktı.

“Arabayı kapının önüne çekeyim mi?”

Sen de benim arabada öğreniyorsun şoförlüğü, demedi.

“Hayır. Yürüyeceğim.”

“Ezgi Hanım!”

“Üürüü Halil!”

Kih kih kih!

“Gene o mütahit geldi, versinler şu binayı, kat karşılığı kendilerine gül gibi daireler...”

Güüm diye kapanan demir kapıya çarpıp yankılandı Halil’in sözleri. Bozum olmasını kendi kendine gülerek gidermeye çalıştı. Şaşkınlığını yatıştırdığı sırada kapı açıldı, mahkemeye ilgili evrakı unuttuğunu anımsayan Ezgi dönüp gelmişti. Hızla merdivenlere yürüdü, Halil’in yanından geçerken üürü üüü diye şakıdı.

Merdivenlerde serçe gibi sekiyordu.

Kiracıları Seniye Hanım’ın şikâyet dolu sesi önünü kesti, geçemedi.

“Miniş’le kavga ediyoruz şekerim! Horoz sesi duydum diye beni kandırıp sokağa kaçmak istedi. Yutar mıyım? Sokağa çıksın da başına çorap örülsün. Kuzum, sahiden horoz sesi gibi bir şey duydunuz mu?”

Bu arada Halil, konuşmaları duyabilmek için birkaç merdiven çıkmış, şimdi ne olacak gibisinden merakla izliyordu.

“Yok canım sana öyle gelmiş, apartmanda horozun ne işi var?”

Seniye Hanım’ın, arkasından yetiştirmeye çalıştığı

sözlerden hızla uzaklaşarak avcunda hazırladığı anahtarı kilide soktu, açar açmaz annesiyle babasıyla burun buruna geldi. Merdivendeki konuşmayı iyi duyabilmek için herhalde kulaklarını kapıya dayamışlardı. Biraz sonra, kendilerince uğurlama töreninin bittiğine inandıkları an, alt kata, dairelerine inerlerdi. Sürtüşmelerini daha rahatlıkla sürdürebilecekleri yere. Onbir hemen kendini ayaklarının önüne attı, Ezgi hakkını verdi, kahkahalar atarak taşaklarını sıktı. Onbir'in miyavlaması, kılıç gibi doğradı, çınlattı ortalığı. Evrakı aldıktan sonra kahkahasını allahaismarladık anlamında sürdürüp merdivenleri inerken, Seniye Hanım'ın kedisi Miniş'e dertlenen sesi kulağına çalındı.

“Kızdınız mı Ezgi Hanım! Kızdıysanız vallahi şimdi gider keserim onları.”

“Yok canım kızmadım, sen de arka bahçeye kafes gibi, kümes gibi bir şeyler yapsaydın ya!”

“Anneniz izin vermedi. Kaç kere sordum, hayır dedi.”

“Sen bana söyleyecektin, neyse boş ver. Ha unutturma bana, daha sonra senden bir şey isteyeceğim.”

“Şimdi desenize küçükhanım.”

“Yok yok, şimdi işim başımdan aşkın. Sonra.”

Kapıdan çıkarken sözünü yetiştirdi Halil:

“Ezgi Hanım, mucmur ne demek?”

Demin çıktığında da güneş gözünü almış, yummak zorunda kalmıştı. Kamaşması dayanılacak duruma gelince, bildiği o eşsiz güzelliğe açtı. İstanbul onun için Salacak demekti.

Sıcak sayılacak bir gündü.

Güneş, aradaki boşluğu yutmuş Sarayburnu'nu, Topkapı Sarayı'nı neredeyse elinin degeceği kadar yakınına getirmişti. Gemilerin, Harem Otobüs Terminali'nin gürültüsü, bir uğultuydu. Gözleri yardımcı oluyordu sesleri ayırmasına, gördüklerinin üstüne döşeniyordu sesler. Bir eksiklik vardı, bulmaya çalıştı.

Tamam, bulmuştu. Kızkulesi'nin beyazlığı bir teslim

bayrağı hüznündeydi.

Yürümesini yavaşlatan, nereden geliyor diye kulak kesildiği, kof pat pat seslerinin kaynağını arandı. Tahta çitin ardında yetişkin görünümlü bir kız, çamaşır ipine serili halıyı bir çam dalıyla dövüyordu.

“Başka bir şey bulamadın mı halı dövecek?”

Yanıt gelmedi.

“Kızz... Sen ne güzel şeysin! Nereden buldun o çam dalını?”

Güldü. Dişleri nar taneleri gibi ışıdı.

“Karşiki çamdan!”

Yoldan geçen bir yabancıyla konuşuyor diye azar işitmekten çekindiği belliydi. Konuşurken halı dövmeyi sürdürüyor, gözucuyla da evin penceresini kesiyordu.

O dalı koparmaya nasıl kıydın, ağacın da bir canı var diye anlatmaya çalışsa, komik kaçabilirdi. Asıl o emri verendeydi kabahat.

“Korkmadın mı ağaca çıkmaya, deniz tarafı uçurum gibi?”

Kızın söyledikleri, pat patların arasına sıkışarak geldi:

“Keçi Elif hiçbir şeyden korkmaz.”

Bu kızda Ezgi’yi çeken bir şeyler vardı.

“Elifçiğim, sen okuma yazma biliyor musun?”

Böyle bir sorunun kendisine yöneltmesine bozulmuş gibiydi. Başını sallamakla yetindi. Hangi anlamda başını sallamıştı, çıkaramadı Ezgi.

Tekrardan, kof kof öksürmeye başladı halı.

Seni elime alıp bir güzel şehirli yaparım, o zaman gerçekten hiçbir şeyden korkmazsın, işte yazıyorum aklımın defterine. Sende öyle bir çekicilik var ki, hanım olacak birisin, hanım!

“Görüreceğiz Elif.”

Kızın kara gözlerinde bir ışık yanıp söndü.

Havada bir toz kokusu. Adliye binasının öcülüğünden, tozuşarak gelen...

NIHAT ZİYALAN

GÜNEŞLE
DAMGALI

ROMAN

Yayınlarımız arasında daha önce *Kısa Pantolonlu Sevda* adlı öykü kitabına yer verdiğimiz **Nihat Ziyalan**, bu kez bir romanla, *Güneşle Damgali*'yle okur karşısında. Yaşamını Avustralya'da sürdüren Ziyalan, romanını Türkiye-Avustralya arasında süren yaşamlara odaklamış. *Güneşle Damgali*'nin kahramanı *Ezgi*, varlıklı biri olmasına karşın, aradığını Türkiye'de bulamamış, sürdüremediği evliliğinin izlerini silmek için yüzünü Avustralya'ya dönmüştür. *Ezgi*, dünyanın bu uzak köşesine savrulmuş öbür göçmenlerle birlikte dilini, kültürünü ve kimliğini daha oraya yerleştiği ilk günlerde sorgulamaya başlayacak, aşkın ve cinsel özlemlerinin peşinde birbiri ardına yaralar alacaktır. Romanda *Ezgi*'nin çevresinde birbirinden renkli daha pek çok karakter var; yaşamak, hayatta kalmak mücadelesinin içinde birbirlerine sevgiyle sarılan insanların hikâyesi *Güneşle Damgali*.

KAPAK RESMİ: RODNAY OMAN BRADLEY

ISBN 975-07-0473-8

9 789750 704734

<http://www.canyayinlari.com>